

Róza Luxemburgová – ideál mladej uvedomelej ženy súčasnosti? Neomarxisti v Akadémii policajného zboru

Branislav Michalka

23. apríla 2021 ✚ Politika ✚ Neomarxizmus

Zdroj: Flickr

„Róza Luxemburgová je súčasným spoločenskovedným diskurzom vnímaná ako prezieravá humanistka, ktorá nebola nikdy súčasťou žiadnej mocenskej organizácie. Jej tvorba a odkaz je často prirovnávaný k iným historickým osobnostiam revolučného myslenia, akými boli napr. Antonio Gramsci či dokonca Ernesto Che Guevera. Spája ich celoživotný zápas, teoretické skúmanie (resp. revolučné myšlienky spracované v spisbe) a tragická smrť.“

Tento citát nepochádza z príspevku stranického politického seminára SAV v Smoleniciach roku 1973, ale z publikácie *Studia Politica Slovaca*, XII, 2019/2. Ide teda o príspevok nanajvýš aktuálny. Až tak aktuálny a pokrokový, že človek neverí vlastným očiam, kam sa to Slovensko a Európa za posledných 30 rokov posunuli.

Autorkou príspevku je Dominika Dinušová z Akadémie policajného zboru. Čo z toho pre nás vyplýva? Jednoduchý záver: policajti, ktorí sú školení za peniaze daňových poplatníkov sú vychovávaní v duchu neomarxistických doktrín, legend a sekulárnej hagiografie, v ktorej sa opäť pred našimi zrakmi vynárajú „mučeníci“ socialistickej a komunistickej revolúcie. Tí „mučeníci“, ktorými nám na školách za socializmu pili snaživé súdružky učiteľky krv. Slovenskí policajti sú školení v tomto duchu zrejme na boj proti rôznym „pravícovým extrémistom“, „triednym nepriateľom“ a ekologickým zločincom.

Celý text je jedným nepretržitým prúdom neomarxistickej frazeológie, ktorá štýlovo niekedy skĺzava až k spontánnemu angažovanému poetizmu, a ideovo až do ortodoxného marxistického textu, akými sme boli zaplavovaní pred rokom 1989 z boľševického rohu myšlienkového hojnosti dennodenne. Referovanie o žene, ktorá vyznávala ideológiu triedneho boja, násilnej revolúcie, odumierania jednotlivých spoločenských tried, marxistický totalitarizmus a vyznávala ideológiu, pod ktorou Slováci 40 rokov trpeli, je v príspevku predkladané so samozrejmosťou Vysokej školy marxizmu-leninizmu a kladný prínos Rózy Luxemburgovej

do zlatého fondu ľudských dejín a myslenia je prezentovaný ako nejaký nespochybniteľný fyzikálny zákon, o ktorom netreba diskutovať.

Pokroková neomarxistická hantírka bola obohatená o anglické výrazy, pretože revolúcia sa momentálne šíri zo Západu. Inak je všetko ako kedysi:

„V roku 2014 sa pri príležitosti stého výročia vydania Luxemburgovej diela *Akumulácia kapitálu* konal v Berlíne na pôde Nadácie Rózy Luxemburgovej medzinárodný workshop.“ Výborne, už tam chýbala len súdružka Angela Merkelová, ktorá bola za socializmu v Nemecku aktívnou mládežníckou pracovníčkou, aby o súdružke Luxemburgovej poreferovala.

Zdroj: Flickr

„Luxemburgovej dielo bolo aplikované na **rodové aspekty**, analyzovalo sa v súvislosti s **eko-socialistickými prúdmi**, v súvislosti s rôznymi druhmi „nereformných“ reforiem kapitalizmu, v súvislosti s pohnutými dejinnými udalosťami 20. storočia a ďalšími čiastkovými filozofickými problémami.“ Ako vidíme Luxemburgovej dielo bolo novými politrukmi doplnené o politicky korektný pojmový aparát. Ale nezabúda sa ani na záslužnú prácu súdruziok v časoch socializmu:

„V našom jazykovom prostredí nachádzame štyri práce, ktoré sa dotýkajú diela a činnosti Rózy Luxemburgovej. V roku 1979 bolo Hertou Tkadlečkovou preložené jej najvýznamnejšie teoretické dielo *Akumulácia kapitálu*, ktoré vyšlo vo vydavateľstve Pravda v Bratislave. Z jej autentickej spisby sa v slovenčine môžeme tiež oboznámiť s listami z väzenia, ktoré adresovala Žofii Liebknichtovej a ktoré vyšli pod názvom *Listy z väzenia* v Slovenskom vydavateľstve politickej literatúry v roku 1956. Teoretické spracovanie jej diela nachádzame v samostatnej publikácii Annelies Laschitzovej a Guntera Radczuna *Róza Luxemburgová. Jej činnosť v nemeckom robotníckom hnutí*. Táto práca bola pôvodne vydaná v nemeckom jazyku v Berlíne v roku 1971.“

Prejdime však k sekulárnej hagiografii Rózy Luxemburgovej, v ktorej sa s dokonalou otvorenosťou priznáva ideál marxistickej revolúcie, ako niečo žiaduce a pozitívne:

„Nemecko jej vtedy však ešte nevedelo poskytnúť vzdelanie, po ktorom Luxemburgová prahla. To bolo dôležité pre rozvíjanie teoretickej a praktickej práce v socialistickom hnutí, nemenej

však pre všeobecný rozvoj osobnosti a schopností. V tomto smere nachádzala mladá Róza Luxemburgová oporu vo svojej rodine, ktorá navzdory všeobecne panujúcej spoločenskej mienke na začiatku 20. storočia považovala vzdelanie za dôležité i pre ženy. ... V uvedenom období Róza Luxemburgová intenzívne písala články do straníckych periodík a pripravovala sa na zjazd strany nemeckej sociálnej demokracie, ktorý sa v roku 1898 konal v Stuttgarte.

Pamätník Rózy Luxemburgovej v Erfurte

zdroj: wikimedia commons

Reagovala na silnejúce tendencie v nemeckej sociálnej demokracii systematicky revidovať marxizmus. Spolu s Alexandrom Parvusom (jeden z tých, čo financoval boľševickú revolúciu v Rusku, pozn. B. M.) bola Róza Luxemburgová prvá, ktorá **ostro vystúpila proti Eduardovi Bernsteinovi a jeho revizionistickým názorom. Bernstein žiadal, aby sa nemecká sociálna demokracia otvorene zriekla socialistickej revolúcie a diktatúry proletariátu ako prekonanému spôsobu nastolenia socializmu a namiesto toho, aby sa prihlásila k ceste postupného pokojného prerastania do socializmu.**

V duchu ortodoxného marxizmu sa tu popisuje boj proti revizionizmu a za zachovanie revolučného charakteru socialistickeho hnutia. Ako vidíme, údajná humanistka Luxemburgová sa ohradzovala proti vzdaniu sa násilnej revolúcie a diktatúry proletariátu, čím si zabezpečila posmrtné svätorečenie od komunistických pohlavárov a zdá sa, že aj súčasných slovenských pokrokových vedkýň. Ďalšie pasáže pripomínajú odhaľovanie zakuklených „nepriateľov republiky“ a rôznych „vnútorných nepriateľov“. Zároveň sa tu obhajuje boľševizácia časti nemeckej sociálnej demokracie a jej prerod na komunistický zväz Spartakovcov presne v tom duchu, v akom sa o tom učilo za socializmu:

„Tieto udalosti znova **poodkrývali** charakter niekdajšej sociálnej demokracie Nemecka, ktorá bude v nasledujúcich dňoch **hatiť cestu Luxemburgovej a Liebknechtovi a ďalším jej niekdajším ľavicovým predstaviteľom.** Rozchod s touto straníckou organizáciou bol tentoraz nevyhnutný. Aj preto 11. novembra 1918 v hoteli Exzelsion bol založený Zväz spartakovcov, aj keď organizačne ešte jeho členovia zostávali členmi Nezávislej sociálnodemokratickej strany Nemecka. K definitívnemu rozkolu a založeniu novej straníckej organizácie došlo až 29. decembra 1918, keď sa v slávnostnej sále pruskej poslaneckej snemovne v Berlíne zišli delegáti z mnohých miest na ríšskej konferencii Zväzu spartakovcov a uzniesli sa na odtrhnutí od Nezávislej sociálnodemokratickej strany Nemecka. **Dňa 30. decembra 1918 sa delegáti ríšskej konferencie Zväzu spartakovcov vyhlásili za zakladajúci zjazd Komunistickej strany Nemecka. Vodcovia Zväzu spartakovcov sa neuspokojili s výdobytkami novembrových dní a politicky agitovali za socialistickú revolúciu.**“

Pamätníček Rózy Luxemburgovej v Berlíne

zdroj: wikimedia commons

Násilná smrť revolucionárov, ktorí sami chystali podobný osud buržoáznym a feudálnym triedam, sa v podaní marxistov starých aj moderných, mení na mučenie. Nechýba dokonca ani tak za socializmu známy sarkastický tón uvedomelého revolucionára, hľadajúceho na reakčné hemženie imperialistov:

*„Násilná smrť Rózy Luxemburgovej a Karola Liebknechta sa stala spomienkovou udalosťou pre masy pracujúcich, ktorí výročie tohto tragického dátumu využívali na masové demonštrácie a pochody. **Len s úsmevom mohli vládnuce imperialistické kruhy sledovať manifestujúcich robotníkov, ktorí síce prejavili sústrasť a svoje postoje k vražde, no ďalej poslušne naplňali plány vládnucej triedy.**“*

Niektoré názvy kapitol sú s komunistickými textami spred roku 1989 doslova identické: *Proti revizionizmu a oportunizmu*.

Filozoficko-marxistická hantírka, v ktorej sa mlynček dialekticko-materialistického perpetuum mobile vrtí ako za starých čias, ide na plné obrátky:

„Používajúc dialektickomaterialistickú metódu Luxemburgová vnímala teoretické východiská E. Bernsteina ako metafyzické a z teoretického hľadiska neuplatniteľné. Východiskom jeho revízie marxizmu je filozoficko-gnozeologická kritika materialistickej dialektiky.“ A nakoniec dochádza aj k otvorenej obhajobe revolučného násillia:

*„Argumenty podporujúce reformizmus a zákonité cesty uplatnenia sociálnych zmien, odvolávajúce sa na elimináciu násillia, Luxemburgová vyvracia logickou argumentáciou, vystavanou na vysvetlení násillných princípov buržoázneho zákonodarstva. Násillie je neoddiskutovateľným činiteľom moderných dejín ... Z týchto poznatkov vyvodzovala, že proletariát sa nesmie obmedziť len na legalitu, lebo by podľahol buržoáznemu násilliu, **ale musí sa usilovať sám použiť násillie.** ... Násillie zostáva ultima ratio aj pre robotnícku triedu,*

pôsobí niekedy latentne, inokedy aktívne ako najvyšší zákon triedneho boja. A ak parlamentne alebo hocijakou inou činnosťou revolucionizujeme hlavy, robíme to preto, aby nakoniec **v prípade potreby revolúcia vošla z hláv do pästí.**“ Potom však zostáva záhadou, prečo sa tak rozčuľujú revolučné súdružky nad smrťou Rózy Lxxemburgovej? Alebo to násilie je len vtedy povolené, keď ho používajú marxisti?

Aby boli prinesené obetné dary aj najnovším božstvám, prichádza rodová problematika:

„Za pozornosť rovnako stojí fakt, že hoci sa Luxemburgová nikdy osobitne nevenovala rodovým otázkam, rodovú emancipáciu vyjadrovala vlastnou praxou svojho života a pôsobenia. Udržiavala blízky vzťah s Klárou Zetkinovou a **rodové aspekty emancipačného boja vnímala ako sekundárnu stránku boja triedneho.** Jej teória akumulácie kapitálu, vychádzajúca z vysvetlenia rozšírenej reprodukcie, sa stala **východiskom pre úvahy o rodovej diskriminácii v rámci súčasnej štruktúry tzv. globálneho kapitalizmu.**“

Pamätníček Rózy Luxemburgovej v Lipsku, poškodený farbou netolerantnými vandalmi, určite z radov extrémistov

zdroj: wikimedia commons

No a konečný hodnotiaci záver? Jednoznačne pozitívny:

„Úvahy nielen o aktuálnosti myšlienok Rózy Luxemburgovej, ale nepochybne tiež o spracovaní jej diela a jeho reflexii počas storočia vytvára široký priestor na diskusie a filozofické debaty. **...Róza Luxemburgová patrí nepopierateľne k najvýraznejším osobnostiam sociálnej a politickej filozofie na prelome 19. a 20. storočia.**“

Neuveriteľné, treťotriedna recyklátorka marxistických táranín Luxemburgová, sa tu radí k najvýznamnejším osobnostiam sociálnej a politickej filozofie! Nepochybne, Wilfredo Pareto, Max Weber, Gaetano Mosca, Joseph Schumpeter, Othmar Spann, Frédéric le Play, Charles Maurras, Carl Schmitt a zástupy ďalších stoja v predklone, aby si túto osobnosť sociálnej a politickej filozofie uctili.

A na záver ešte vyznanie komunizmu. Súdružka Luxemburgová nakoniec pochopí význam Víťazného októbra:

*„Luxemburgová nechápala rozdelenie bolševikov a menševikov v Rusku v analogickom vzťahu odtrhnutia revolučných sociálnych demokratov a oportunistov v rámci sociálnej demokracie Nemecka. Zostávala s nimi v jednom tábore, sledujúc a kritizujúc drobné zrady princípov marxistického prístupu, ktoré prerástli do obludných rozmerov. **Až revolučné udalosti novembra 1918 ju primäli porozumieť udalostiam v Rusku v spojitosti s konkrétnou historickou praxou. Otvorený prechod na podobné pozície, aké zastávali ruskí bolševici, formovanie politickej strany ako organizovaného hnutia odporu voči imperializmu sa napokon stali pre vládnu triedu v Nemecku hrozbou, že ďalší vývoj určí ruský príklad z roku 1917.**“*

Píše sa rok 2019 a inštalácia marxisticko-orwellovskej utópie je zdá sa opäť v plnom prúde. Modifikovaná, ale stále živá.

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/roza-luxemburgova-ideal-mladej-uviedomelej-zeny-sucasnosti-neomarxisti-v-akademii-policaajneho-zboru/>